

Bestemmelse i 5—14—1, og det er den, at det er overmaade tvivlsomt, hvilke Gjældsforbryninger Lovbudet egentlig angaar. Lovbudet siger kun, at det er alle Gjældsbreve „paa aarlig Rente lydende“; men dette er, som Enhver vil se, et meget lidet betegnende Udtryk. Man kan jo nemlig lade ethvert Gjælds brev være „paa aarlig Rente lydende“, og selv om Gjælden kun er bestemt til at skulle være i nok saa kort Tid, s. Ex. 3 Maaneder, er der ikke noget i Veien for, at Gjælds brevet bestemmer, at Debitor skal betale 6 pCt. pro Anno, og det er derfor, naar Ordene tages bogstabeligt, en meget lidet betegnende Angivelse, de indeholde, og meget vanffelig at sige, hvor man egentlig skal drage Grændsen. Bestemmelsen har da ogsaa været Gjenstand for Proceszesser, og derfor tror jeg, at det ogsaa fra denne Side betragtet er heldigt at blive af med den, idet dens Begrænsning, som viist er, er saa usikker og tvivlsom.

Der er et andet Forhold, som jeg tror, at der kunde være Anledning til at berøre ved samme Leilighed, fordi det staar eller maasse bør sættes i en vis Forbindelse med dette Anliggende, og det er de saakaldte Løbedage. De sidste Ord i Motiverne til det foreliggende Lovforslag give mig Anledning til den Formodning, at den høitæredede Indretningsminister er gaaet ud fra, at Løbedage ere noget særligt for de Gjældsforhold, i hvilke Omslagsterminerne hidtil have været bindende, saaledes at der altsaa af den Grund var en vis Forbindelse mellem Omslagsterminerne og Løbedagene. Det er imidlertid uheldigvis ikke Tilfældet. Jeg tror, man kan sige, at baade i Theorien og i Praxis staar det nu fast, at danske Lovs 5—14—3, som omtaler disse Løbedage, ikke refererer sig alene til de Gjældsforhold, for hvilke Omslagsterminerne ere bindende, men gjælde i alle mulige Gjældsforhold. Det er en Fortolkning, som maasse er urigtig, og i alt Fald er jeg for mit Vedkommende tilbøielig til at tro det; thi den har i høi Grad den historiske Udvikling imod sig og skal egentlig kun støtte sig paa den Orden, hvori Artiklerne i Lovens 5te Capitel ere opstillede. Efter den Affattelsesmaade, Christian den Femtes danske Lov har, kan man imidlertid ikke bygge meget derpaa; men hvorledes dette end forholder sig, saa er det i ethvert Tilfælde vist, at det baade i Theori og i Praxis er antaget, at 5—14—3 refererer sig til alle mulige Gjældsforhold. Det er en særdeles uheldig Omstændighed, og der er Ulemper af forskjellig Grad, som flyde heraf. For det Første er det ogsaa her meget ontvistet, hvor Grændsen skal drages. Der er Domme i modsat Retning for, i hvilke Gjældsforhold der gjælder Løbedage, og det er særdeles uheldigt, at dette ikke er ganske sikkert og klart, idet Retsvirkningen af at begynde en Retssag for tidligt kan være meget ubehagelig for den Paa-

gjældende, ligesom det naturligtvis ogsaa er meget ubehageligt for Debitor at blive narret i Henseende til sin Antagelse af, hvor lang Tid han havde Lov til at vente, inden han betalte. Det har saaledes, for blot at nævne nogle Exempler paa de Tvivl, der have eksisteret, været Gjenstand for forskjellige Meninger, hvorvidt der tilkom En Løbedage, naar man skulde betale efter et forlig, og om der tilkom En Løbedage ved Betaling af Husleie. I den Henseende er den almindelige Mening den, at naar man skal flytte, har man ingen Løbedage, men der skal da betales, før man flytter; skal man derimod ikke flytte, tilkommer der En Løbedage. Ligeledes har det været Gjenstand for Tvivl, om der tilkommer En Løbedage ved Betaling af Forpagtningsafgifter. Det er alle tilfammen Forhold, hvor det er høist uheldigt at støde paa den Slags Tvivl, og som gjør det i og for sig høist ønskeligt, om en skarp Grændse kunde drages mellem de Forhold, hvori der skal være indrømmet Løbedage, og de Forhold, hvor dette ikke skal være Tilfældet. Men dernæst er hele dette Forhold ogsaa fra en anden Side betragtet uheldigt, idet det vistnok er urimeligt, at der skal tilkomme Føls Løbedage i Forhold af den Natur. Det følger jo af sig selv, at naar man kan blive enig med Kreditor om, at der skal tilkomme En visse Løbedage, saa har man Lov til at vedtage det, men det er i og for sig urimeligt, naar Betalingstiden er stipuleret til en vis bestemt Dag, at denne Dag da ikke ogsaa skal være den, paa hvilken der skal betales. Derfor vil jeg ogsaa tro, at det er rigtigt at foretage en Indskrænkning af de Tilfælde, hvor Løbedage finde Anvendelse, og navnlig synes det mig, at Billighed og Rimelighed ikke tale for Løbedage undtagen netop i saadanne Forhold, hvor Omslagsterminerne fornemlig hidtil have funden Anvendelse, altsaa i længere varende Gjældsforhold. Naturligtvis er det ikke her Stedet at gaa ind paa Detail i Henseende til, hvorledes en saadan Indskrænkning skulde tænkes formuleret; men jeg har da ogsaa kun berørt hele dette Forhold for at henlede Opmærksomheden paa Noget, som der maasse kunde være Anledning til at tage under Overveielse i Forbindelse med dette Lovforslag. Jeg skal kun tilføie, at en Forandring i den bestaaende Lovgivning om Løbedage nødvendigtvis maa følge af Lovforslaget, idet det efter den nu bestaaende Lovgivning vistnok maa antages, skjøndt det ganske vist ikke i Almindelighed siges, at Løbedage ere tvungne i de samme Tilfælde, hvor Omslagsterminerne ere det, det vil sige, at ligesaa lidt Debitor kan gaa ind paa at betale til andre Tider end i Omslagsterminerne, kan han i de Forhold, hvor Omslagsterminerne ere gjældende, straffe sig sig Løbedagene. Dette maa vistnok siges at være den gjældende Retregel, og det er indlysende, at vil man ikke have, at Omslagsterminer skulle være bindende, saa kan man heller ikke antage, at Løbe-